

บททดสอบงานชีวิต กับทักษะรักชีวิต Work-Life Test and Adaptability Skill

แอลอรุณ พูนพิพัฒนธนศรี
นักพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

Card DIY ฝีมือกอบัว รูปคู่กันที่มีโอกาสทำงานด้วย ครั้งสุดท้ายงานไหนกอบัวดูแลสบายใจได้ เธอเป็นเด็กรุ่นใหม่ที่มีความรับผิดชอบสูง มีความขยันแรงแ้งที่ตีในตัวเองหลายอย่าง ที่สำคัญมีสำนึกที่ดี เป็นเด็กมีของ กล้าแสดงออก มีไหวพริบในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี เรา (แอบ) รัก และเอ็นดูเธอ

กอบัวเคยเล่าให้ฟังถึงชีวิตวัยอลวน

“กราฟชีวิตหนูตกสุดตอนเรียนระดับอุดมศึกษา...”

เรียนไม่ได้เรื่อง ติดเล่น ติดเพื่อน ติดเที่ยว เริ่มคิดได้เมื่อมาถึงโค้งสุดท้าย ถ้ายังเรียนแบบนี้ต่อไป จบแล้วหางานทำไม่ได้แน่ องค์กรไหนจะรับเข้าทำงาน ครั้นจะเกาะแม่อีกก็ใช่เรื่อง เรียนจบแล้วต้องพึ่งพาตัวเองให้ได้

จุดเปลี่ยนของชีวิต

เมื่อมหาวิทยาลัยเปิดรับสมัครตัวแทนนักศึกษาแลกเปลี่ยนเพื่อไปเรียนที่อินโดนีเซีย 2 ท่าน พร้อมพี่เลี้ยงหรือ Mentor 1 ท่าน เธอรีบคว้าโอกาสนั้น เพราะอยากสร้างโปรไฟล์สวย ๆ เอาไว้สมัครงาน ภาษาอังกฤษก็อ่อนด้อยมาก แต่ด้วยความสนับสนุนของเพื่อนร่วมชั้นเรียน การไปเรียนต่างแดนของกอบัวจึงเริ่มขึ้น

กอบัววิเคราะห์ตัวเองเป็นฉาก ๆ เธอเป็นคนที่มีมั่นใจในตัวเองสูง ไม่ค่อยฟังใคร พูดตรงแบบค่อนข้างขวานผ่าซาก พูดจาไม่ไพเราะหู ไม่ค่อยรู้จักละเทศะ และขาดวุฒิภาวะอย่างแรง การไปอยู่ต่างถิ่น มีพี่เลี้ยงคอยบอก สอน ดู บางครั้งถึงขั้นด่า ทำให้กอบัวได้เรียนรู้ และซึมซับอะไรหลายอย่าง

ทักษะรักชีวิต

ไปใหม่ ๆ ด้วยความอยู่ยากกินยาก กอบัวยอมอด อะไรไม่ถูกปากไม่กิน พี่เลี้ยงต้องคอยเตือนสติ “น้องต้องกิน ต้องลอง น้องต้องปรับตัว ไม่ว่าน้องจะไปอยู่ที่ไหน ความเก่งอาจช่วยอะไรเราไม่ได้มากนัก” กอบัวขมวดคิ้ว **“คนที่สามารถปรับตัวได้เท่านั้นจะเป็นคนที่อยู่รอดในสังคม”** การปรับตัวเป็นทักษะสำคัญมากที่ช่วยรักษาตัวให้รอดจากสถานการณ์ต่าง ๆ

3 มารยาทที่ควรมี “เคารพ ขอบคุณ ขอโทษ”

คนอินโดจะพูดภาษาอังกฤษแบบมีสำเนียง ร หัน เช่น Market (มา-ระ-เก็ด) Society (โซ-ไซ-อี-ตี) หนูไม่เคยได้ยิน หนูก็อดเข้าใจไหว หนูหัวเราะดังออกมาเลย!!! คุณพี่เลี้ยงอีกนั่นแหละที่สะกิด “น้องจะเข้าใจหรือหัวเราะคนอื่นแบบนี้ไม่ได้ มันเป็นการเสียมารยาทอย่างมาก ไม่ว่าใครทำอะไร น้องไม่มีสิทธิ์หัวเราะเยาะคนอื่นในสิ่งที่เขาทำ เราควรเคารพ และให้เกียรติผู้อื่น”

เวลาใครให้ของ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย หรือเรื่องใหญ่ กอบัวไม่เคยขอบคุณให้เป็นนิสัย อาจมีพูดบ้าง ถ้าของชิ้นใหญ่จริง ๆ แต่ถ้าเป็นการยื่นข้อจางานให้ กอบัวจะไม่เคยกล่าวขอบคุณกับสิ่งเล็กน้อยแบบนั้น พี่เลี้ยงบอกอีกว่า **“น้องควรพูดขอบคุณและขอโทษให้ติดปาก ไม่ว่าการได้รับนั้นจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ไม่ว่าจะจากใครก็ตาม น้องต้องพูดขอบคุณจากใจทุกครั้งให้เป็นนิสัย และควรรู้จักขอโทษเมื่อเราทำคนอื่นเดือดร้อนหรือยุ่งยาก”**

“จนมาถึงทุกวันนี้ หนูยังติดนิสัยขอบคุณคนทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตที่ทำให้ได้เรียนรู้เรื่องดี ๆ”

ให้ฟังมากกว่าพูด มีสติในการสื่อสาร

เวลา Mentor หรือพี่เลี้ยงสอนอะไร บางครั้งไม่ทันจะฟัง กอบัวจะสวนกลับทันที เป็นคนที่ฟังน้อย พูดเยอะ ช่างพูดเกินเหตุ พี่เลี้ยงก็จะเตือนอีก “น้องควรฟังให้มากกว่านี้ เมื่ออีกฝ่ายพูดจบแล้ว น้องค่อยพูด ค่อยสื่อสารออกไป การฟังโดยเฉพาะเปิดใจฟังจะทำให้เราเข้าใจมากขึ้น ยิ่งฟังมาก ยิ่งเข้าใจ ยิ่งเรียนรู้ได้มากขึ้น อีกอย่างจะทำให้เรามีเวลาไตร่ตรองก่อนที่จะโต้ตอบ”

เมื่อเรียนจบกลับประเทศไทย จึงไม่แปลกที่กอบัวจะเปลี่ยนเป็นคนละคน เป็นกอบัวเวอร์ชันที่มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นมากขึ้น เข้าใจคนอื่นมากขึ้น พูดน้อยลง ฟังมากขึ้น เข้าใจชีวิตมากขึ้น **ฝาด่านฝึกงานอรหันต์**

ช่วงเรียนมหาวิทยาลัย กอบัวชอบเดินห้างหรู และอยากมาฝึกงานที่นั่นมาก กอบัวอยากได้โปรไฟล์สวย ๆ ในการฝึกงาน เพื่อ

แลกกับงานดี ๆ ในอนาคต จนต้องไปขอจ้างให้รุ่นพี่คนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของร้านเพชรในห้างนั้นให้ช่วยฝากให้ ชีวิตกอบัวมักบริหารเส้นสายอยู่บ่อยครั้ง แต่การฝึกงาน เธอใช้ความสามารถของตัวเองล้วน ๆ

เมื่อได้ฝึกงานด้านฝึกอบรม กอบัวมีความสุขที่ได้เห็นรอยยิ้มของผู้เรียน ทำให้ตระหนักถึงคุณค่าของงานฝึกอบรม ที่มีส่วนส่งเสริม และพัฒนาศักยภาพของผู้คน กอบัวมีโอกาสได้เรียนรู้หลายสิ่งอย่าง จากการได้ทดลองสอน ได้ฝึกทำงานต่าง ๆ ได้คิดได้วางแผน และลงมือทำ มีชิ้นงานที่รับผิดชอบ มีความเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ถ่ายเอกสารหรือพิมพ์งานอย่างเดียว **การได้ฝึกงานที่นี้จึงเป็นประสบการณ์ที่ดี ทุกวันของการฝึกงาน กอบัวตื่นตาตื่นใจที่จะได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ได้พบผู้คน ได้พูดคุย**

โหมดการงาน และสาวทูลสำคัญ

เผชิญโลกความเป็นจริง เข้าสู่ชีวิตการทำงานที่แท้จริง แบบไม่ใช่เส้นสาย ด้านแรกคือการสัมภาษณ์ ซึ่งต้องใช้ทักษะการพูดอย่างมาก พูดดีคือได้ พูดไม่ดีคือตก จะถ่ายถอดออกมาอย่างไรให้เห็นคุณค่าว่าเหมาะกับงาน **“หนูเตรียมตัวมาไม่ดี ตอบอะไรไม่ได้หลายอย่าง แต่เขาคงเห็นอะไรในตัวหนู เลยให้โอกาสมาลองดู”**

และแล้วกอบัวก็ได้เป็นพนักงาน มันไม่่ง่ายอย่างที่คิด การปรับตัวสำคัญที่สุด สังคมการทำงานมีทั้งคนที่ถูกใจเรา และไม่ถูกใจเรา เมื่อก่อนอาจเข้าโหมดตอบโต้เร็ว แต่ในช่วงทดลองงาน 3 เดือนแรก ต้องใจเย็น และเข้มแข็งเป็นพิเศษ มีหลายบททดสอบ บางครั้งแอบร้องไห้ เมื่อไม่ไหวจะทน...กอบัวจะโทรหาตัวช่วยที่เลี้ยงคนดี

เสียงจากฝั่งโน้น...น้องใหม่ใหม่ มี 2 ทางเลือก ทางที่ 1 คือ ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ลาออก งานนี้คงไม่เหมาะกับน้อง ทางที่ 2 ถ้าไม่ลาออก น้องต้องปรับตัวปรับใจ เพื่ออยู่ต่อให้ได้ การทำงานในช่วงแรก สิ่งที่ต้องทำคือ ฟังอย่างเดียว ฟังให้มาก ไม่ว่าเขาจะพูดถึงใครก็ตาม ฟังไว้ก่อน เราจะรู้ว่าใครเป็นยังไงบ้าง อย่าไปพูดกล่าวโทษใครหรือลงความเห็น เรายังไม่รู้จักใครดีพอ สิ่งที่มีความจริงใจกับทุกคน **ตั้งใจทำงานให้มาก มึงานอะไรเข้ามาอย่าปฏิเสธ ลองทำไปก่อน งานหนักไม่ต้องกลัว** การที่เราทำงานมากกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่น เราย่อมได้เรียนรู้เสมอ

Mindset ดีมีชัยไปกว่าครึ่ง

กอบัวมีทัศนคติที่ดีในการทำงาน งานทุกงานที่ได้รับมอบหมาย เธอจะทำอย่างเต็มที่ นั่นเป็นผลงานที่แสดงถึงความตั้งใจ ส่วนการไปช่วยงานของเพื่อนที่ยังไม่เสร็จหรือช่วยงานเร่งด่วน นั้นเป็นน้ำใจที่เธอมี และได้โอกาสเรียนรู้งานอื่นด้วย ถึงเวลาที่ขาดคนในบางตำแหน่ง เธอสามารถทำแทนได้ ระหว่างที่รอรับสมัครคนใหม่ มันทำให้คนนั้นมีคุณค่าในองค์กร เธอคิดว่า...**คนแบบนี้**

แหละที่องค์กรต้องการ ไม่ใช่อะะะะกิจการงานมัน !!!

มี Mentor ดี โชคดีหลายประการ

พี่เลี้ยงสอนเสมอว่า “ถ้าวันไหนเราไม่สามารถทำงานให้องค์กรได้ วันนั้นเขาก็เลิกจ้าง องค์กรไม่จำเป็นต้องมีเราก็ได้ องค์กรจ้างเรามาเพื่อแก้ไขปัญหา อย่าบ่นว่าทำไมมีปัญหาเยอะ ทำไมลูกค้าเรื่องเยอะ นั่นแหละงานของเรา”

Working Principle ฉบับง่าย ๆ

หลักการที่กอบัวใช้ชีวิตในองค์กร คือ **เราควรทำงาน และทำเพื่อองค์กรให้มากที่สุดตราบไต่ที่ยังอยู่ในองค์กร ทำงานแบบ Win-Win องค์กรได้ เราได้** อย่าให้ใครว่าได้ เวลาอยู่ให้เขารัก เวลาจากให้เขาคิดถึง ยินดีช่วยงานทุกคนเท่าที่จะช่วยได้ สอนงานน้องทุกอย่าง ที่สำคัญที่สุดคือจริงใจกับทุกคน

เมื่อกอบัวขอความช่วยเหลือ จึงไม่มีใครปฏิเสธ ทุกหน่วยงานพร้อมยินดีช่วยเหลือ และสนับสนุน ทำให้งานบรรลุตามแผนที่วางไว้ ทำงานคนเดียวไม่รุ่ง ทำงานเป็นทีมทั้งสนุก ทั้งมีความสุข และที่สำคัญบรรลุเป้าหมายได้ไวกว่า กอบัวอาจเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่เรื่องงาน และเรื่องพวกฟ้อง เธอไม่เป็นรองใคร...ฉลาดทำงาน และมีศิลปะในการครองใจคน

ดูจากภายนอก กอบัวเสมือนมาเพีย คุมห้องในทีม น้องล้วนเกรงใจในความเป็นพี่ใหญ่ จริงจัง ไม่กลัวใคร เสียดัง ไม่เก็บอาการน้องเกิดปัญหาเดียวที่เคลียร์ให้

นาฬิกาชีวิต (ยัง) เดินต่อไป

เปลอแป็บเดียว การทำงานผ่านไป 7 ปี เวลาและประสบการณ์ต่าง ๆ ได้เกลาให้กอบัวมี Learning and Growth มากขึ้น แล้ววันเวลาของที่นี่ก็หมดลง กอบัวทยอยเก็บข้าวของส่วนตัว เคลียร์งาน ส่งมอบงาน และปิดจ๊อบ เพื่อเตรียมเดินทางต่อ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน จากนี้ไปห้องนี้คงเงียบเหงา เสียงหัวเราะเสียงเพลงที่เป็นเอกลักษณ์ และเรื่องราวสนุกสนานคงหายไป กอบัวได้เข้าไปยึดพื้นที่หัวใจแม่ ๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่...ไม่รู้ได้ บรรดาแม่ ๆ คงอดคิดถึงอดีตเด็กเฮี้ยวเซี้ยวแก่นคนนี้ได้แน่นอน “จากไปให้คนคิดถึง” เธอทำภารกิจได้สำเร็จ

บททดสอบใหม่ขั้นกว่า (Level up)

บททดสอบสำคัญบทใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้วสำหรับกอบัว พร้อมกับบทบาทคุณแม่สายสตอรี่ที่มีวุฒิภาวะมากขึ้น บัดนี้เธอมีกำลังใจเล็กๆ ที่ทรงพลัง เธอกระชับเด็กน้อยหน้าแบ๊วในอ้อมกอดอย่างทะนุถนอม นั่นคือเหตุผลที่เธอพร้อมจะเผชิญอุปสรรคน้อยใหญ่ฝ่าแดดลมฝนไปด้วยกัน ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะยากแค่ไหน...ไม่หวั่น

เธอจะทำภารกิจนี้ได้ดีแค่ไหน มาเป็นกำลังใจให้เธอ